

Arrest

nr. 81 482 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat C. BOVEN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 3 mei 1962 in Noviy Put (Kazakstan). In april 1986 of 1987 huwde u officieel met G. R. (...). Na uw huwelijk bent u samen met uw echtgenoot in Tsjetsjenië gaan wonen. Op 6 september 1997 werd uw dochter, G. I. (...) (O.V. X), geboren in Grozny. U kwam samen met uw dochter naar België.

In het najaar van 2009 werd de broer van uw man, G. R. (...), samen met diens vrouw, G. N. (...), door mensen van Kadyrov tegengehouden aan de rand van het dorp Samashki. Ze werden verplicht hen met hun eigen auto te volgen. Op de avond diezelfde dag werden hun lijken aangetroffen in het bos. Ze waren neergeschoten.

Een maand of anderhalve maand na de begrafenis van R. (...) en N. (...) ging uw man naar hun huis om te zien hoe hun zonen, G. R. (...) en G. R. (...), het stelden. Ze bleken echter verdwenen te zijn. De burens vermoedden dat ze meegenomen waren door leden van de autoriteiten. Daarnaast werd er ook verteld dat ze vermoedelijk naar de bergen waren getrokken om zich aan te sluiten bij de rebellen om de dood van hun ouders te wreken.

Op 22 oktober 2011 kwamen Kadyrovtsi naar u thuis. Ze vertelden dat de zonen van de broer van uw man, R. (...) en R. (...), zich hadden aangesloten bij de rebellen. Ze vroegen uw man hen op te sporen en naar hen te brengen, en ze gaven hem er 10 tot 20 dagen de tijd voor.

Hierop vertrok uw man naar het district Atchkoi-Martan waar hij trachtte informatie te verkrijgen over zijn neven. In het dorpshuis werd er aan hem een attest gegeven waarin wordt verklaard dat R. (...) en R. (...) spoorloos verdwenen zijn en sinds 10 oktober 2009 op de lijst van spoorloos verdwenen mensen staan.

Op 2 november 2011 kwamen Kadyrovtsi voor een tweede keer naar u thuis. Ze namen uw man mee en sindsdien weet u niets meer over hem. U weet niet waar hij zich bevindt en of hij al dan niet in leven is.

Op 4 november 2011 ontving u een convocatie op uw naam. U zou zich moeten melden bij de afdeling binnenlandse zaken (ROVD) op 9 november 2011. U toonde deze convocatie vervolgens aan uw buurman I. S. (...), omdat u niet wist waar de ROVD precies gelegen was en hij u de weg zou kunnen wijzen. Uw buurman gaf u echter de raad er geen gevolg aan te geven en het land uit ten. Hij zei dat u misschien niet meer zal terugkeren indien u er op in zou gaan en dat uw dochter dan gebruikt en vermoord zal worden door Kadyrovtsi. Zijn waarschuwing maakte u heel bang en u besloot het land te verlaten. S. (...) regelde uw reis.

Op 7 november 2011 vertrok u samen met uw dochter, uw buurman S. (...) en een chauffeur met een minibus vanuit Grozny naar Rostov. In Rostov stapten u en uw dochter over in een vrachtwagen, waar jullie verborgen zaten in de laadruimte. Met deze vrachtwagen reisde u naar België, waar u aankwam op 14 november 2011 en diezelfde dag uw asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Russisch binnenlands paspoort, een duplicaat van de geboorteakte van uw dochter, een attest uitgereikt door het dorpshuis aangaande de verdwijning van de neven van uw man, en een convocatie gericht op uw naam.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen hebt met de autoriteiten, omdat zij op zoek zouden zijn naar de neven van uw man, uw man door hen werd meegenomen, en u door hen werd opgeroepen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral dient te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot het verdere verloop van uw problemen. Zo verklaarde u dat uw man door Kadyrovtsi werd meegenomen op 2 november 2011. Tot nu toe weet u niet waar ze hem naartoe hebben gebracht, waar hij zich nu bevindt en of hij nog in leven is. U hebt in Tsjetsjenië geen stappen ondernomen naar aanleiding van zijn verdwijning en u bent er niet op zoek gegaan naar informatie over hem (CGVS, p. 5-6). Ook sinds uw aankomst in België hebt u niet trachten te achterhalen hoe het nu met uw man gesteld is (CGVS, p. 7). Evenmin weet u of leden van de autoriteiten na uw vertrek uit uw land van herkomst nog bij u thuis zijn langs geweest. Ook hierover heeft u geen moeite gedaan u te informeren. U verklaarde dat u daartoe niet de mogelijkheid had omdat u in Tsjetsjenië geen contactpersonen hebt (CGVS, p. 11). Toen u werd gevraagd of u er zich niet over

kon informeren bij uw buur, I. S. (...), de enige die weet had van uw problemen, u overhaalde het land te verlaten en uw uitreis heeft geregeld, antwoordde u dat hij u zelf zou contacteren indien hij over informatie zou beschikken. Het is echter weinig aannemelijk dat u zelf niet over zijn contactgegevens zou beschikken, gezien de grote rol die hij speelde bij uw vlucht uit uw herkomstland. Het is bovendien ook weinig aannemelijk dat u niet weet hoe hij u zou kunnen contacteren. U zei dat u er niet hebt over nagedacht hem meer vragen te stellen, omdat u op dat moment bang was (CGVS, p. 7, 11, 12). Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van uw verklaarde vrees ten opzichte van uw land van herkomst ernstig ondermijnd.

U verklaarde dat u werd opgeroepen op 4 november 2011 om zich op 9 november 2011 te melden bij de ROVD (CGVS, p. 10). U legde hiervan de convocatie, gericht op uw naam, voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat de stempel van de uitreikinginstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt, alsook de datum waarop ze werd opgesteld. Voorts bevat de convocatie geen informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen, noch over de wijze waarop ze werd afgeleverd, daar het strookje onderaan ontbreekt. Deze elementen doen ernstige twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze convocatie. U wist bovendien niet in welke hoedanigheid u zich diende te melden, noch bij welke persoon u zich diende te melden. Op de convocatie staat echter duidelijk aangegeven dat u zich diende te melden in de hoedanigheid van getuige. Ook de naam van de persoon bij wie u zich moest melden wordt vermeld. Indien u werkelijk problemen kende met de autoriteiten in uw land van herkomst, is dergelijke onwetendheid over de aan u gerichte convocatie niet aannemelijk. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Deze elementen doen bijgevolg verder twijfel rijzen met betrekking tot de authenticiteit van de convocatie waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat de Kadyrovtsi twee keer bij u thuis zijn langs geweest, op 22 oktober 2011 en op 2 november 2011 toen ze uw man meenamen, waarna u niets meer over hem weet. U wist echter niet tot welke dienst zij behoorden (CGVS, p. 5, 16). U wist ook niet of de neven van uw man, door wie uw problemen begonnen, al dan niet officieel gezocht worden (CGVS, p. 8). U kon evenmin aangeven wanneer precies in 2009 de broer van uw man en diens vrouw werden vermoord en of zij voorheen reeds vervolgd werden (CGVS, p. 14). Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Zij bovendien opgemerkt dat u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorlegt van uw huwelijksregistratie, noch over de identiteit van het gezin van de broer van uw man, of het overlijden van de broer van uw man en diens vrouw. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

U legde wel een attest voor uitgereikt aan uw man door de dorpsadministratie van Atchkoi-Martan op 25 oktober 2011. Hierin wordt verklaard dat de neven van uw man, G. R. (...) en G. R. (...), spoorloos zijn verdwenen en in de lijst van spoorloos verdwenen mensen zijn opgenomen vanaf 10 oktober 2009. U kon echter niet met zekerheid zeggen door wie dat attest werd uitgereikt, hoewel u vermoedde dat het door het dorpshuis werd uitgereikt. U had uw man echter niet over details gevraagd (CGVS, p. 9). In dit attest wordt weliswaar gesteld dat de neven van uw man spoorloos verdwenen zijn, doch levert dit geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die betrekking hebben op u en uw man.

Voorts was u bijzonder vaag over uw reisweg van Rusland naar België. U verklaarde dat u vanuit Grozny met een minibus samen met uw dochter, uw buurman S. (...), en een chauffeur, naar Rostov reisde. Daar stapten u en uw dochter over in een vrachtwagen, waarmee u, verstopt in de laadruimte, doorreisde naar België. Uw reis werd geregeld door uw buurman S. (...) (CGVS, p. 12-13). U wist echter niet waar u de EU bent binnengekomen, noch welke landen u bent gepasseerd van Rusland tot uw aankomst in België. U wist evenmin of er grenscontroles waren onderweg. Daarnaast kende u de namen niet van de chauffeurs die u van Rusland naar België brachten, en u verklaarde met hen ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 12-13). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kunt vertellen over het traject en de organisatie van de reis.

U verklaarde onderweg van Rusland naar België niet in het bezit te zijn geweest van een geldig reisdocument en u zou onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd zijn (CGVS, p. 10, 13). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de

buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u verstoep in de laadruimte van een vrachtwagen, zonder gevonden te worden, de EU zou zijn binnengekomen (CGVS, p.12-13). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten, uw Russisch binnenlands paspoort en een duplicaat van de geboorteakte van uw dochter, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten enkel informatie over uw identiteit en die van uw dochter, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift in hoofddorde de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In ondergeschikte orde haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

Verzoekende partij meent dat bovenvermelde artikelen/beginselen geschonden zijn omdat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met diens vrees om in Tsjetsjenië ten onrechte te worden vervolgd en/of vermoord omwille van religieuze motieven, en evenmin met het reële risico dat zij en haar dochter lopen om bij terugkeer naar Tsjetsjenië zonder enige gegronde reden op onmenselijke of vernederende wijze te worden behandeld.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De twee middelen zullen dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij herhaalt kort haar asielrelaas en stelt dat er recent veel druk werd gezet door de Kadyrovtsi op "gemengde" families. Volgens hen moeten dergelijke families verdwijnen. Zij hebben de macht in handen, hun wil is wet, benadrukt verzoekende partij. Verzoekende partij wenst tevens op te merken dat ook overal in de buurlanden om religieuze redenen oorlog wordt/wordt gevoerd. Tenslotte stipt verzoekende partij aan dat er vele verhalen de ronde doen over jonge meisjes die door militairen worden meegenomen en verkracht en vermoord worden. Ook haar buurman vertelde hierover toen zij hem de convocatie liet zien om zich op 9 november 2011 bij de ROVD aan te melden.

2.2.3.2. Waar verzoekende partij een overzicht geeft van de problemen die zij in haar land heeft gekend en welke risico's zij en haar dochter zouden lopen indien zij terug zouden keren, wijst de Raad er evenwel op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij immers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Tevens duidt de Raad verzoekende partij erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Immers moet elke asielaanvraag op individuele wijze onderzocht worden, waarbij de asielzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij het slachtoffer is of kan worden van een persoonlijke en systematische vervolging, dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende de subsidiaire bescherming. De loutere verwijzing naar de problemen die zij en haar dochter zouden kunnen ondervinden bij een terugkeer naar haar land van herkomst en de verwijzing naar de algemene toestand in haar land en in de buurlanden, is daartoe niet voldoende.

2.2.4.1. Verzoekende partij werpt op dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, wel degelijk interesse getoond heeft in het verdere verloop van haar problemen. Zij heeft immers via dorpelingen trachten te vernemen waar haar echtgenoot mee naartoe werd genomen. Verzoekende partij geeft te kennen dat verdere navraag bij de autoriteiten nergens toe zou leiden. Zij legt verder uit dat haar buurman haar heeft gemeld dat hij verder contact met haar zou opnemen, eens zij uit het land zou zijn. Hij heeft haar uitdrukkelijk verzocht geen contact met hem op te nemen, reden waarom verzoekende partij zijn telefoonnummer niet heeft gevraagd. Zij wilde haar buurman immers niet in gevaar brengen. Verzoekende partij vertrouwde erop dat haar buurman ook werkelijk contact met haar zou opnemen. Zij dacht dat hij wel wist waar zij terecht zou komen in België en op welke manier hij haar dan kon bereiken, desgevallend via een welbepaalde contactpersoon. Verzoekende partij licht verder toe dat zij zich er helemaal niet van bewust was dat er zo veel opvangcentra in België zijn waar zij terecht zou kunnen. Zij ziet thans in dat het nooit de bedoeling van haar buurman is geweest om haar op de hoogte te houden van de thuissituatie.

2.2.4.2. Verzoekende partij tracht aannemelijk te maken dat zij met haar buurman, haar enige mogelijke contactpersoon in Tsjetsjenië die haar op de hoogte zou kunnen houden van de verdere evolutie van de situatie aldaar, geen gegevens heeft uitgewisseld om achteraf te kunnen worden gecontacteerd. De Raad vestigt er de aandacht op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop

van de situatie, wat wijst op een desinteresse, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van diens asielaanvraag. De Raad merkt op dat verzoekende partij desbetreffend het volgende heeft verklaard tijdens haar gehoor: *"Nee want heb nooit de nood gehad om naar hem te bellen. Daarom heb ik zijn telefoonnummer niet kunnen onthouden. Maar eerlijk gezegd heb ik het ook niet geprobeerd. Maar als ik eerlijker moet zijn..toen zei hij iets wat ik moeilijk kon verstaan, want mijn toestand was slecht. Ik was bang voor mijn kind. Had ik geen kind dan kon ik niet komen. Omwille van mijn kind ben ik hier gekomen"* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 3 januari 2012, p. 11). De Raad wijst verder nog op de volgende passage uit het gehoorverslag: *"Heeft u er nog naar geïnformeerd of ze nog zijn langsgeweest? Nee ik kon het aan niemand vragen. Ik heb geen contactpersonen. ... Heeft u sinds uw aankomst nog contact met uw buur S.? Nee. Hij zei tegen mij: 'ik zal zelf met jou proberen in contact te komen'. Maar hoe hij dat ging doen weet ik niet. Op dat moment was ik wel een beetje bang en heb er niet over nagedacht om meer vragen te stellen aan hem."* Zodoende wijst de Raad erop dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij aan niemand anders dan aan haar buurman informatie kon vragen over wat er met haar echtgenoot is gebeurd en of de autoriteiten bij haar nog zijn langs geweest. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift in essentie de eerder aangegeven redenen waarom zij dan niet alle kansen heeft gegrepen om met haar buurman in contact te blijven om op de hoogte te blijven van de problematiek aldaar. De Raad acht het echter uiterst onaannemelijk dat verzoekende partij, omdat zij er stevast in geloofde dat haar buurman, die niet eens over haar gegevens beschikte, haar zelf wel zou contacteren als er zich nog iets zou voordoen en omdat zij op dat moment bang was, het telefoonnummer van haar buur niet zou hebben gevraagd en/of onthouden. Bovendien houdt zulk argument in geen geval steek. Indien verzoekende partij, die toch wel verondersteld wordt zich te bekommeren om het lot van haar eigen echtgenoot, werkelijk meer informatie had willen bekomen, had zij dit op zijn minst via andere communicatiekanalen dan telefonische kunnen proberen. Haar contactpersoon is immers haar buurman. Zij kent dus in ieder geval het adres van deze persoon. De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkele poging heeft ondernomen om haar buurman op de één of andere manier te bereiken. Bovendien staat het verzoekende partij ook vrij om via andere derden, bijvoorbeeld middels een advocaat, enige informatie proberen te achterhalen over het lot van haar echtgenoot. Het flagrante gebrek aan interesse dat in hoofdte van verzoekende partij door verwerende partij werd vastgesteld wordt in geen geval weerlegd.

2.2.5.1. Betreffende de authenticiteit van de door verzoekende partij bijgebrachte convocatie van 4 november 2011 wijst verzoekende partij erop dat onderaan het document wel degelijk een stempel werd aangebracht van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin tevens het nummer vermeld wordt en genoteerd werd *"voor verzending"*. Verzoekende partij *"is formeel"* dat het een officieel document betreft dat zij heeft ontvangen om zich op 9 november 2011 bij de ROVD van de woonplaats van wijlen haar schoonbroer aan te bieden als getuige.

2.2.5.2. Daargelaten de vraag of de bijgebrachte convocatie voldoet aan alle vormvereisten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet eens wist te zeggen in welke hoedanigheid zij zich diende te melden, en evenmin bij welke persoon zij zich diende aan te melden, terwijl deze gegevens duidelijk vermeld staan in de convocatie. Indien verzoekende partij werkelijk problemen kende met haar autoriteiten, kan van haar toch wel worden verwacht dat zij op de hoogte is van de inhoud van de aan haar gerichte convocatie. Dergelijke onwetendheid is niet aannemelijk. Ook wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren (administratief dossier, stuk 14, deel 4: Cedoca-antwoorddocument *"Russische Federatie/Tsjetsjenië, valse documenten"* van 2 september 2008). Deze vaststelling ondermijnt verder de authenticiteit van de neergelegde convocatie. Verzoekende partij beperkt zich desbetreffend enkel tot de vermelding dat zij *"formeel"* is dat het wel degelijk een officieel document betreft. Het louter tegenspreken van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vermeld is echter niet voldoende om hieraan afbreuk te doen. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat documenten kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielaanvraag, doch niet vermogen een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Uit de vaststelling dat verzoekende partij niet verder heeft geïnformeerd naar de verdere evolutie van haar problemen, wat wijst op een flagrant gebrek aan interesse, het onaannemelijk vaag blijven met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van haar asielaanvraag, het niet bijbrengen van enig overtuigend begin van bewijs ter staving van haar relaas en de, omwille van verschillende redenen, onaannemelijkheid van haar afgelegde reisweg, kan worden afgeleid dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partij.

2.2.6.1. Wat betreft de vastgestelde vaagheden, betoogt verzoekende partij dat zij alle mogelijke informatie waarover zij bevraagd werd zo gedetailleerd mogelijk heeft meegedeeld. Zo heeft zij

verklaard dat zij niet weet waar haar echtgenoot mee naartoe werd genomen, dat zij vermoedde dat de mannen die haar echtgenoot hadden meegenomen en die ook eerder al waren langs geweest, Kadyrovtsi waren, dat zij enkel, ingevolge het document dat haar echtgenoot vanwege het gemeentehuis gekregen heeft, weet dat haar twee neven reeds vanaf oktober 2009 op de lijst van vermiste personen staan ingeschreven, dat zij niet anders kan besluiten dat haar schoonbroer en diens vrouw in de loop van oktober 2009 zijn neergeschoten, aangezien hun kinderen kort na de begrafenis plots verdwenen zijn en dat zij weet dat haar schoonbroer meermaals aan haar echtgenoot had meegedeeld dat er “onaangename gesprekken” waren geweest met Kadyrovtsi.

Verder werpt verzoekende partij op dat zij de indruk had dat de tolk die haar tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal bijstond, haar niet altijd liet uitpraten en dat zij niet durfde aan te dringen. Verzoekende partij stelt dat er vaak al een tweede vraag kwam die zij diende te beantwoorden, terwijl zij het gevoel had dat de eerste vraag nog niet volledig beantwoord was.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen afdoende excuus aanreikt ter rechtvaardiging van haar gebrek aan kennis en informatie omtrent kernelementen van haar asielrelaas. Zo legt zij niet uit waarom zij niet weet/niet heeft uitgezocht tot welke dienst de Kadyrovtsi behoorden, zij zich niet heeft geïnformeerd of de neven van haar man, door wie haar problemen zijn begonnen, al dan niet officieel worden gezocht, zij aanvankelijk niet wist te zeggen of de broer van haar echtgenoot en diens vrouw in oktober, november of december 2009 werden vermoord (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 3 januari 2012, p. 14) en of deze personen reeds vervolgd werden. Haar *post factum* besluit dat de moord op de broer van haar echtgenoot en diens vrouw niet anders dan in oktober 2009 kon hebben plaatsgevonden, biedt geen afdoende excuus voor haar initiële onwetendheid desbetreffend. Immers uit het gehoorverslag blijkt dat zij aanvankelijk niet wist te zeggen of deze moord in oktober, november of december had plaatsgevonden. Daar de moord op de broer van haar echtgenoot en diens echtgenote één van de belangrijkste gebeurtenissen van haar asielrelaas uitmaakt, kan van verzoekende partij toch wel worden verwacht dat zij hier nauwkeurigere informatie over zou kunnen verschaffen. Verder beperkt verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat zij wel degelijk alle “gedetailleerde” informatie heeft gegeven en dat zij telkens heeft geantwoord op de vragen die aan haar werden gesteld. Dergelijke argumentatie levert vanzelfsprekend geen verschoningsgrond op voor haar gebrek aan kennis over cruciale aspecten van haar vluchtrelaas.

Waar verzoekende partij “de indruk” heeft dat de tolk haar niet altijd liet uitpraten en dat zij de vragen daarom niet altijd volledig heeft beantwoord, merkt de Raad op dat zulk argument slechts gebaseerd is op een vermoeden, dat geen grondslag vindt in de inhoud van het gehoorverslag. Hieruit blijkt immers dat verzoekende partij de kans werd gegeven om haar ganse asielrelaas op een uitgebreide manier uit de doeken te doen. Het feit dat zij af en toe door de tolk zou zijn onderbroken wil niet zeggen dat zij niet de kans zou hebben gekregen om alle noodzakelijke informatie te vermelden. Bovendien blijken de onwetendheden duidelijk uit de antwoorden die zij op aangaande vragen heeft gegeven. De vastgestelde vaagheden en onwetendheden zijn bijgevolg niet te wijten aan het feit dat de tolk haar niet zou hebben laten uitspreken. Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij aan het einde van het gehoorverslag nog werd gevraagd of zij nog iets wenste te vragen of toe te voegen. Tevens werd haar uitdrukkelijk gevraagd of zij alle belangrijke elementen heeft kunnen vertellen in verband met de reden van haar vertrek uit haar land van herkomst. Ook haar raadsman werd de kans gegeven om nog opmerkingen te formuleren (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 3 januari 2012, p. 19). Zowel zijzelf als haar advocaat hebben echter nagelaten om hieromtrent enige opmerkingen te formuleren.

2.2.7.1. Met betrekking tot het niet bijbrengen van een overtuigend begin van bewijs, legt verzoekende partij uit dat zij na ontvangst van de convocatie zo snel mogelijk uit Tsjetsjenië is vertrokken met haar dochter, reden waarom zij geen bijkomende documenten heeft meegenomen om haar relaas meer kracht bij te zetten. Het document van de gemeente Atchkoi-Martan en de convocatie van 4 november 2011 had zij nog bij haar thuis liggen. Daarom heeft zij die documenten wel kunnen meenemen, verklaart verzoekende partij.

Verder wijst verzoekende partij er nog op dat haar buurman, die haar vlucht uit Tsjetsjenië mede mogelijk maakte, haar niet had gemeld dat zij bepaalde documenten mee naar België diende te nemen.

2.2.7.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij, zoals in punt 2.2.5.2. wordt uiteengezet, er niet in slaagt om de door verwerende partij gedane vaststelling dat de authenticiteit van de bijgebrachte convocatie ernstig wordt ondermijnd, te weerleggen. Met betrekking tot het attest van de dorpsadministratie, wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat dergelijk document geen bewijswaarde oplevert voor de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten. Verzoekende partij betwist deze

vaststelling als dusdanig niet in haar verzoekschrift. Voormelde documenten zijn derhalve niet van aard om haar vluchtrelaas te staven.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de commissaris-generaal om te verwachten dat verzoekende partij een ernstige inspanning onderneemt om documenten te verzamelen waarmee zij op zijn minst haar huwelijk, de identiteit van het gezin van de broer van haar echtgenoot en het overlijden van de broer van haar echtgenoot en diens vrouw kan staven. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Dat zij destijds in alle haast is moeten vertrekken uit haar land van herkomst, levert geen verschoningsgrond op voor de constatering dat zij achteraf, toen zij reeds in België was, niet de minste moeite heeft ondernomen om deze documenten te bemachtigen. De Raad wenst tenslotte nog op te merken dat haar – hoe dan ook niet overtuigende – argument dat haar buurman haar niet heeft verteld dat zij bepaalde documenten zou nodig hebben bij haar asielaanvraag, niet strookt met het gegeven dat zij dan wel de convocatie en het attest van haar dorpsadministratie heeft meegenomen. Hoe dan ook, de Raad merkt wederom op dat dergelijk argument geen excuus kan zijn voor het feit dat verzoekende partij tot op heden nog geen poging heeft ondernomen om meer stukken te verkrijgen waarmee zij haar verklaringen kan staven. De Raad concludeert derhalve dat verzoekende partij niet aantoont dat zij voldoet aan de op haar rustende bewijslast.

2.2.8.1. Aangaande het ongeloofwaardig bevinden van de verklaringen omtrent de afgelegde reisweg, merkt verzoekende partij op dat zij reeds heeft toegelicht op welke manier zij vanuit Tsjetsjenië naar België kwam. Dat zij hierover niet meer details kan geven heeft volgens haar niets te maken met het feit dat de reis niet gegaan zou zijn zoals zij heeft verklaard, doch enkel met het gegeven dat zij gedurende de hele reisweg verborgen zat in de laadruimte van de vrachtwagen. Verzoekende partij licht verder toe dat zij merkte dat er regelmatig gestopt werd, maar zij kon op dat moment onmogelijk inschatten wat de reden voor die stop was. Zij kon, omdat zij verstopt zat, evenmin zien in welk land zij zich op dat moment bevond. Ook legt verzoekende partij nog uit dat met de chauffeurs op geen enkele manier gecommuniceerd werd. Zij heeft hen enkel gezien bij het instappen in Rostov en bij het uitstappen in België, maar toen was het telkens donker. Het enige concrete wat zij over deze chauffeurs kan vertellen is dat zij Russisch spraken.

2.2.8.2. De Raad meent te kunnen verwijzen naar wat verwerende partij desbetreffend in haar nota met opmerkingen heeft gesteld: *“Verweerder stelt vast dat verzoekster, die niet in het bezit was van enig geldig reisdocument, blijkens haar verklaringen niet weet waar ze de Europese Unie is binnengereisd, noch welke landen ze is doorgereisd; dat ze evenmin weet heeft van grenscontroles onderweg; dat ze de namen niet kent van de chauffeurs die haar van Rusland naar België voerden; en aangeeft dat er geen afspraken gemaakt werden mocht er onderweg iets mislopen. Verweerder onderstreept naar analogie van de bestreden beslissing dat, los van het gegeven dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat verzoekster tijdens de reis van Rusland naar België géén enkele concrete aanwijzing zou hebben opgevangen met betrekking tot de plaatsen of landen van doorreis, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt – en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratief dossier is gevoegd – blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisweg en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Zelfs al zou worden aangenomen dat verzoekster in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk werd gecontroleerd, dan nog komt het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor verzoekster, haar dochter en de begeleidende chauffeurs (verzoekster reisde immers op clandestiene, illegale wijze), niet aannemelijk voor dat er niet op zijn minst concrete afspraken werden gemaakt om de nodige voorzorgen te nemen en in een back-up plan te voorzien. Dat verzoekster in dit verband niet overtuigt plaatst een kanttekening bij haar globale geloofwaardigheid, en wijst er mogelijkwijze op dat ze wel op reguliere wijze heeft gereisd wat naar analogie met wat vooraf gaat een bijkomende aanwijzing vormt van het gegeven dat verzoeksters verhouding met de autoriteiten in haar land van herkomst géénszins problematisch is zoals ze voorhoudt. Verweerder stelt vast dat verzoekster haar argumentatie beperkt tot het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie door de commissaris-generaal; verzoekster voert aldus echter géén dwingende argumenten, concrete gegevens, of tastbare stukken aan die aantonen dat de informatie waarop de bestreden beslissing ter zake is gesteund, of wat dat betreft de gevolgtrekking die de commissaris eraan*

verbonden heeft, incorrect of onredelijk zou zijn.” De Raad sluit zich aan bij voormelde motivering en neemt deze tot de zijne.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert in onderhavige bestreden beslissing dienaangaande het volgende: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij betreffende artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet ongemoeid laat en desbetreffend geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het twee en een half durende gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 januari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT